

Ulempe, at Akten blev beroende paa Appellinstansens Justitskontor, saaledes at begge Parterne enten selv kunde gaa op og tage Afskrift eller kunde angive, hvilke bestemte Partier af Akten, de ønskede Afskrift af, og saa lade Justitskontoret udføre det. Ogsaa derved er der naturligvis Ulemper og Vanskeligheder, thi Forudsætningen for, at en saadan Ordning kunde indføres, vilde jo være den, at der paa de paagældende Justitskontorer vilde være tilstrækkelig Plads til, at Sagførere, der være engagerede i Appelsager, kunde faa Lejlighed til at gennemgaa Akterne og enten foretage Afskrifter eller Uddrag deraf eller dog angive, af hvilke Dele af Akterne, de ønskede saadanne Udskrifter. Hvorvidt noget saadant — hvis Tanken i det hele taget finder Bifald hos de ærede Forslagsstillere — overhovedet vil kunne lade sig gøre, vil jo bero paa, hvorledes Indretningen er paa de forskellige Justitskontorer, og det er noget jeg i alt Fald ikke med Bestemthed vilde kunne udtale mig om i Dag.

Jeg tillader mig altsaa at henlede de ærede Forslagsstilleres og det høje Tings Opmærksomhed paa, at man ved at tage Lovforslaget, saaledes som det foreligger, vil udsætte Retsplejen for en meget stor Fare derigennem, at Domsakter med eller mod de paagældendes Villie kunne forsvinde, saaledes at deraf vil kunne følge, at en Part, uden at have gjort sig skyldig i noget som helst urigtigt Forhold, vil blive afskaaren fra at faa den paagældende Underrettsdom prøvet. Den ærede Ordfører vil muligvis sige, at der jo ogsaa nu om Stunder kan komme Dokumenter bort. Det maa jeg selvfølgelig give ham Ret i, men der er den store Forskel, at det, at Dokumenter komme bort nu om Stunder under Proceduren, ikke berører — i alt Fald vil det være et meget sjældent Tilfælde — nogen Sag, hvori Dommen allerede er afsagt, det kan kun berøre Proceduren i den Instans, hvori Sagen befinder sig, og den største Ulempe, der kan følge deraf, bliver den, at Proceduren i denne Instans maa begynde forfra igen. Her er imidlertid Tale om, at de Dokumenter, som danne Grundlaget for selve den Dom, der appelleres, komme bort, saaledes at Muligheden af at faa den appelleret og Dommen prøvet derved vilde forsvinde. — Jeg vil henstille til de Herrer Forslagsstillere og det høje Ting at overveje, om man maatte kunne finde Regler, der ikke gaa nogen for nær, hvorved man kunde faa fastsat Følgerne af, at en Akts-

beskrivelse bortkommer, eller om man kunde finde en saadan Ordning, at man kunde være saa nogenlunde sikker paa, at en Akt, der var sammensat af de originale Dokumenter, ikke lettelig vilde kunne komme bort.

Holch: Ja det synes jo, at Forslagsstillerne have Krav paa Erkendtlighed for deres Forslag, ikke alene hos samtlige Retsskrivere i Landet, men endnu mere hos Retsskrivernes Kontorbetjente. Det er jo, som bekendt, Folk, der maa arbejde brydsomt, 8 Timer om Dagen, for den usleste Løn, der vistnok gives nogen som helst Samfundsklasse her i Landet. Allerede Gennemførelsen af Loven af 16. Marts 1900 var paa dette Omraade en Lettelse, og, som det alt er fremhævet, var der ingen Vanskelighed forbundet dermed. Det var et yderst naturligt Skridt, thi jeg tror neppe, at man vil kunne paavise noget Tilfælde, hvor der ved en Eksekution har været Brug for Aktsbeskrivelsen. Det var vistnok noget, der var ganske overflødig, kun unyttigt Tidspilde og Spild af Penge. Med Hensyn til den Bekvemmelighed og Lettelse, der vilde kunne opnaas ved et Lovforslag som dette, hvis det blev gennemført, da vilde den sikkert være endnu større. For det første synes det jo at være temmelig urimeligt, at man ikke skal kunne faa bragt en Sag ind for en overordnet Ret til den Tid, man lovlig har paastævnet den, men at man kan blive nødt til at vente i meget lang Tid, fordi man ikke kan faa det nødvendige Materiale, idet Underrettsakten endnu ikke er beskrevet. Allerede i 1828, den 16. Januar, maa man have været forberedt paa, at noget saadant vilde kunne indtræde, idet man da gav Regler for, hvordan man i saa Fald skulde stille sig. Nu er det bekendt, at Processerne ere tiltagne i en ganske overordentlig Grad siden den Tid, og der er altsaa endnu mere Brug for den Bestemmelse, end der var tidligere. For det andet er den hele Beskrivelse en ret betydelig Bekostning for Parterne, og ligeledes en ret utaalelig Byrde for de paagældende Kontorer. Der appelleres jo ganske overordentlig meget her til Lands, thi i Reglen vil en Part, naar han har Raad til det, appellere, fordi han ikke kan finde sig i at have tabt sin Sag, han vil ikke give sig, han vil have den for Overretten, selv om hans Sagfører siger til ham, at det ikke vil føre til noget, og at han kun risikerer Omkostningerne. Det er jo forholdsvis